

Jørgen Horsbøl

VINDUESPUSNING OG
TORSKEFANGST

fortælling

Net-Bog-Klubben
(autografisk manuskript)

ISBN: 87-90733-03-7
Copyright: Jørgen Hørsbøl
år: 1998
Server: Cybercity

Advarsel: Enhver erhvervmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Print-on-demand må kun forhandles af forhandlere, der er autoriseret af Kunstbiblioteket.

Antal sider: 14

www.cybercity.dk
www.kunstbiblioteket.dk
BETALT

VINDUESPUDSNING OG TORSKEFANGST

Det var sent på aftenen en lun augustdag. Bedstefar og jeg skulle ud og tætte al om natten. Aftenen før, var der kommet en ordentlig regnbyge. Da den var overstået, havde jeg været ude med lommelysten og samlet orm op fra græsplænen ... Jeg kunne ligesom gå og plukke dem.

De orm, man lyser, er af en ganske anden størrelse end dem, man graver op, og de er betydelig nemmere at fabrikere en tat af. Jeg opbevarede dem i en spand med græs og blade i bunden og et godt lag jord over.

Bedstefar og jeg sad og trak orm på hver sin sytråd, der var lagt firedobbelt. Nålen vi brugte, havde vi lavet af vindseltråd. Det er tynd jerntråd, som kan købes billigt i enhver isenkramforretning.

Vi tog ormene i det yderste af halen med tommel og pegefinger. Ormene kravlede næsten selv på tråden på den måde.

Da vi hver havde cirka to meter tråd fuld af store fede regnorm, bandt vi enderne sammen, så vi havde en ring af orm. Denne ring samlede vi i mindre ringe ved at vikle dem om fire fingre på den åbne hånd. Så bandt vi hver vores ormering og en tung møtrik til en solid tre meter lang snøre, som var fastgjort i enden af en tre meter lang bambusstang ... Vores tatteudstyr var parat.

Kort tid efter sad vi nede ved åen på hver sin klapstol. Vi lod vores tat synke ned i vandet bag et sivbælte, hvor der var strømlæ. Den måtte ikke ligge på bunden, men skulle have frit få centimeter over den.

Når der var bid, og man kunne mærke, at ålen havde godt fat i orm og sytråd, gjaldt det om at løfte den ud af vandet og svinge den hen over det store stykke plastic, som vi havde anbragt bag os. Så skulle den rystes af, og inden den nåede

ud i græsset skulle den hurtigt fanges og puttes ned i en sæk.

Ved siden af os lå der en kraftig lommelygte og et par klude, for man har ikke mange chancer for at fange en ål i buldrende mørke med de bare næver - og slet ikke i græs!

Solen gik ned bag skoven. Det rødlige skær med de svirrende tryk, blev svagere og svagere, og vindens raslen med sivene blev til en næppe hørlig puslen ... Ålene begyndte at bide, og mens vi nu og da forsigtigt løftede en ål ud af vandet, og lod den fælde ned på plastiden og jeg hurtigt fik den propet ned i sækken, havde bedstefar fået stoppet sin pibe ... Han tændte den, pustede et par røgskyer op mod nattehimmelen og begyndte at fortælle.

Fiskeri kan være noget underligt noget. Her sidder vi midt om natten og fanger ål på sytråd, men i forhold til den måde, som Jonas i Grønland engang fangede torsk på, er det her fiskeri ikke særlig opfindsomt.

Jonas var færing. Han var fisker, og på grund af kærestesorg, forlod han Færøerne i sin fiskekutter og bosatte sig i Kangâmiut, som er en bygd i Vestgrønland, hvor der dengang boede næsten syv hundrede mennesker.

Kangâmiut lå på en ø cirka tyve minutters sejlads fra fastlandet. De fleste af beboerne tjente deres penge ved fiskeri. Det var især torsk, de fangede.

Rundt om Kangâmiut var der en del mindre øer og skær. På øen lige over for lå fiskefabrikken, hvor fiskerne landede deres fisk. Der arbejdede de fleste af bygdens kvinder og unge piger.

I begyndelsen så de andre fiskere lidt skævt til Jonas. Han var en konkurrent, og så var han færing. Men det hjalp

noget, at der var torsk nok, og at Jonas var en lystig og hjælpsom fyr.

Jonas glemte hurtigt sin kærestesorg, og inden det første år var gået, giftede han sig med en af bygdens unge piger. Det blev et lykkeligt og frugtbart ægteskab. Og som årene gik, blev børneflokken større og større.

Der går mange historier om Jonas, for han kunne finde på de utroligste ting. Historien om hans nye måde at fange torsk på, er nok en af de mest kendte.

En gang havde en fransk ekspedition en helikopter udstationeret i Kangâmiut. Franskmændene ville gå på ski tværs over indlandsisen. Hvis de fik problemer på turen, skulle helikopteren komme dem til undsætning.

Piloten var en lang, røgløst canadier med et stort pjusket overskæg. De første dage han gik stand by i Kangâmiut, kneb det for ham at få tiden til at gå... Men så mødte han Jonas, der havde en fortid som sømand i den engelske handelsflåde. Han var den eneste i bygden, som den canadiske pilot kunne forstå, og da de begge var glade for et dram og en god historie, tilbragte de to megen tid sammen.

De sad en aften hjemme hos Jonas og skiftedes til at fortælle om deres oplevelser. Canadieren, der hed Sam, havde medbragt en flaske Whisky. Efterhånden som det svandt i flasken, blev deres historier mere og mere spændende.

Da flasken var ved at være tom, fortalte Sam om den gang han tjente en formue ved at pudse vinduer i New York.

“Den gang fløj jeg taxaflyvning med min egen helikopter. Jeg havde afleveret en travl forretningsmand på taget af en skyskraber. Da jeg lettede, opdagede jeg en vinduespudser, der hang cirka hundrede etager oppe uden på skyskraberen

lige over for. Jeg fløj langsomt over mod ham, for selv en lille helikopter laver en satans larm, og man skal jo ikke skræmme livet af folk. Jeg kom nærmere og nærmere. Til sidst hang jeg lige bag ryggen af ham, mens jeg passede på at slip-strømmen fra rotorbladene ikke ramte ham ... Han gad ikke en gang vende sig om, han pudsede bare ufortrødent videre, som om han altid havde en helikopter hængende bag sig, når han hang i sin sele og pudsede vinduer flere hundrede meter oppe i luften."

Sam tog en slurk whisky, inden han fortsatte: "På det tidspunkt anede jeg ikke, at manden var stok døv. Jeg besluttede derfor at flyve min vej, men lige inden det skete, skulle han vride kluden i det spand, der hang ved siden af ham ... Han fik øje på mig ...!"

Sam gjorde en kunstpause ... Jeg skal love for, at det kom bag på ham, at jeg hang der! Han gav et vræl fra sig, som både jeg og folk nede i dybet tydeligt kunne høre. Han tabte spanden. Den blev mindre og mindre og fik til sidst en mand til at tabe sin overmund, da den gik gennem både taget og bunden på en parkeret bil."

"Og hvad med ham pudseren?" spurgte Jonas og så spændt på Sam.

"Han besvimede sgu!" sagde Sam og så helt bekymret ud. "Han hang helt slap og dinglede i sin sele. Men heldigvis for ham - og uheldigvis for mig - var der nogle inde i skyskraberen, der havde set, hvad der var sket. De fik halet ham ind gennem et vindue og kørt ham på hospitalet ... Han blev heldigvis hurtigt udskrevet, men jeg fik en kæmpestor bøde og havde nær mistet mit certifikat."

Sam delte omhyggeligt den sidste sjat Whisky mellem dem, inden han fortsatte: "Jeg var noget på spanden sådan økonomisk set efter den affære, men så fik jeg en ide. Jeg

kontaktede ham pudseren. Han var svensker og hed Hassan. Det var hans søster, der lukkede op og bød mig inden for, da jeg ringede på døren i det lille træhus, som de boede i. Først ville han hverken se eller tale med mig. Det sidste kunne han heller ikke af gode grunde, for han var døvstum. Men bortset fra at Hassans søster, som hed Gunilla, aldrig havde haft skyggen af en chance i en skønhedskonkurrence, så havde hun noget mellem ørerne, for da jeg havde fortalt hende om min plan, kom der efterhånden et forståelsens glimt i det øje hun betragtede mig med. Det andet var rettet mod hendes næsespids. Og så kom der gang i tegnsproget mellem de to søskende! Jeg skal love for, at Gunilla kunne bruge fingrene. Hassan så først medbende på hende, og da han langt om længe fik en finger indført, forstod jeg, hvad det betød, for han førte den op til tindingen og lod den rotere rundt et par gange, mens han så medlidende på mig. Jeg troede slaget var tabt, men søsteren var en stædig rad. Hun fortsatte ufortrødent og endnu ivrigere end før. Hun nøjedes ikke med fingersproget, men mimede også, og det så ivrigt, at hun nu og da måtte afbryde samtalen for at skubbe sine tænder tilbage til, hvor de kom fra. Og miraklet skete! Da jeg langt om længe forlod dem, var Hassans enmandsfirma blevet dobbelt så stort.”

Sams øjne strålede, da han fortsatte: Allerede den næste dag fik vi rigget et solidt bræt godt fast mellem helikopterens hjul. Det ragede så langt frem, så jeg fra cockpittet kunne holde øje med Hassan, når han sad ude på spidsen i en lille stol med kroge på hver side, hvor alt hans grej kunne hænge ... Det gik strålende! Før i tiden havde Hassan brugt det meste af arbejdsdagen med at slæbe rundt med spande og pudseremedier og med at fare op og ned af trapper, køre i elevatorer, kravle ind og ud ad vinduer, og skiftevis tage sine

sikkerhedsseler på og af. Men vi havde næsten ingen spildtid, vi bogstaveligt talt fløj fra det ene vindue til det andet, og ordrene strømmede ind.”

“Blev han ikke træt i armene af alt det pudseri?” afbrød Jonas.

“Jo,” svarede Sam. “Men det var kun lige i begyndelsen, for vi fandt hurtigt ud af, at når Hassan var ved at blive træt, holdt han pudsekuden eller den gummifidus, han tørrede ruderne rene med tid i strakt arm, og så lod jeg helikopteren ganske roligt hoppe op og ned og gøre arbejdet.”

“Det var sgu smart!” udbød Jonas imponeret. “Og I tjente en masse penge?”

“Mon ikke!” udbød Sam og fortsatte. “Og hvis ikke den satans svensker havde været så tosset, så vi begge endte i spjældet, og jeg fik min helikopter konfiskeret, havde vi pudset vinduer endnu, og haft en million penge i banken.”

“Hvad gik der galt?” spurgte Jonas og så nysgerrigt på Sam.

“Den satans svensker!” gentog Sam. “Han var alle tiders vinduespudser, og kendte ikke til højdeskræk. Når jeg et par gange om dagen fløj tilbage for at hente materialer og brændstof på den lille flyveplads, hvor vi havde lejet os ind, og som lå et stykke uden for New York, efterlod jeg ham tit et par hundrede meter oppe på en udvendig gesims, der ikke var større end et lokumsbræt. Så sad han der, indtil jeg kom tilbage, og læste avisen eller spiste sin madpakke. Men han havde desværre to laster, og det var den ene af dem, der var skyld i, at det gik galt.”

Sam rystede eftertænksomt på hovedet, inden han fortsatte: “Hassan var helt tosset med oliven og øl!”

“Oliven og øl?” gentog Jonas forundret.

“Ja, desværre!” sukkede Sam. “Jeg gjorde alt for at holde ham fra begge dele, inden vi skulle på arbejde. For disse to ellers udmærkede produkter, har den fælles egenskab, at de meget hurtigt efter indtagelsen kræver at komme ud i det fri igen. Og selv om der i New York findes et utal af toiletter, er det de færreste af dem, der er velegnede til at modtage en person, der sidder anbragt i en stol på et bræt under en helikopter.

“Hæ - hæ”, fniste Jonas og trak benene sammen. “I måtte vel bruge jeres eget lokum hjemme på flyvepladsen?”

“Det gjorde vi også”, svarede Sam, “men den dag, det gik galt, var der ikke tid til at nå hjem til basen. Den satans svensker måtte have tømt en hel ohlyenfabrik, inden vi fløj på arbejde, for selv om vi hang og pudsede vinduer højt oppe over en af de mest trafikerede gader i New York, fægtede han pludselig vildt og inderligt med tilmene og gjorde tegn til, at hvis jeg ikke omgående skaffede ham adgang til et toilet ... Så! ... Han gjorde tegn til at ville trække bukserne ned ... Jeg så mig fortvivlet omkring og fik endelig øje på en hel række vinduer uden ruder i ovre på den anden side af gaden. Jeg fik i en fart vendt helikopteren, og få sekunder efter fik jeg lirket Hassan ind gennem et af de rudeløse vinduer. Han forsvandt omgående. Jeg sænkede brættet, så det støttede mod vindueskarmen og gav mig til at vente.

Der gik lidt tid, inden Sam fortsatte: “Jeg havde sat Hassan af på en etage, der var under reparation, så der gik en flok håndværkere og arbejdede inde bag de åbne vinduer. De fik lidt af et chok, da der pludselig kom et bræt ind ad vinduet med en trængende svensker siddende i en stol. Han sagde af gode grunde ikke et ord, men hoppede hurtigt ned fra stolen og stæppede med samlede ben søgende rundt i lokalerne, indtil han fandt det rum, han ledte efter. Og mens jeg hang

udenfor og blev mere og mere tosset på Hassan, efterhånden som der kom flere og flere tilskuere i vinduerne ... Så skete katastrofen. En ældre håndværker tog en øl for at komme sig over forskækkelsen. Han havde nemlig stået lige inden for det vindue, som svenskeren var kommet ind ad. Denne håndværkers arbejder satte sig i sin forvirring i den stol, som Hassan så hurtigt havde gjort ledig, og tog en slurk øl ... Jeg var helt sikker på, at det var min makker, der satte sig efter endt gerning, så jeg fik stolen med den formodede Hassan ud i en helvedes fart, og fløj derefter med gashåndtaget i bund i siksak hjemad mellem skyskraberne, for jeg havde totalt mistet lysten til at arbejde mere den dag.

“Hvad med håndværkeren, der sad i Hassans stol?” spurgte Jonas. “Han måtte da have fået et nervesammenbrud?”

“Det er et mildt udtryk,” svarede Sam og mumlede noget mindre pænt om kombinationen svensker og oliven. “Jeg opdagede først forbyttelsen, da vi fløj over havnebassinet i retning mod Frihedsgudinden. Det gav sådan et ryk i mig, at jeg nær havde tabt ham ned på dækket af en fragtdamper, der var for udadgående, men selv om han ikke var spændt fast, så blev han i stolen.

Jeg var klar over, at min passager skulle have fast grund under fødderne hurtigst muligt, og at han i aller højeste grad havde brug for noget beroligende, så jeg satte ham af på taget af det nærmeste hospital. Da jeg landede, kom der straks nogle portører løbende. Jeg kan godt forstå, at han ikke var skvattet af ude over havnen, for portørerne havde et aller helvedes besvær med at få ham til at give slip på stolen ... Da det endelig lykkedes, var jeg den, der var skredet!”

“Og hvad så!” spurgte Jonas og lænede sig over mod Sam.

“Ja!” sagde Sam med et skævt smil. “Jeg blev sgu berømt på den historie, men det var en dyr berømmelse. Min heli-

kopter blev konfiskeret og solgt, men det dækkede kun noget af bøden. Resten måtte jeg sidde i spjældet for. Og den stakels håndværker fik tilkendt en stor erstatning, som jeg stadig afdrager på. De beholdt ham en måneds tid på hospitalet, inden de turde slippe ham løs. Og siden den ufrivillige flyvetur har han bestavelig talt holdt sig nede på jorden. Han er flyttet ind i en stue lejlighed ... Ja! han er blevet så bange for at komme til vejs, at han har savet benene af sin seng!”

Bedstefar sluttede her. Det var ved at være lyst, og vi havde fanget en god portion ål. “Vi må hellere se at komme hjem Mads,” sagde han og løftede velfornøjet sækken med ålene op fra jorden. “Du skal få slutningen af historien, når du har sovet og spist, for vi mangler at høre om Jonas og hans nye måde at fange torsk på.”

Det blev aften, inden jeg kom over til bedstefar. “Tag plads i sofaen, knægt,” sagde han og strøg mig over håret. Han gik ud i køkkenet og kom lidt efter tilbage med et krus kaffe og en sodavand. Bedstefar satte sig i sin store lænestol, som han kaldte “færgeljet.” Og mens han fik ild på pipen, fik jeg sat og halvvejs lagt mig godt til rette over for ham. “Flødeskæg” kom hjem fra musejagt. Den hvæssede sine kløer på sofaens ben, før den sprang op og lagde sig mellem mine fødder ... Og så fortalte bedstefar historien færdig.

Da Sam var gået, gik Jonas til køjs. Han sov noget uroligt, for han drømte om alt det, hans gæst havde fortalt. Pludselig udstødte han et hyl så højt, at konen og ungerne lettede fra sovebriksene. Jonas var øjeblikkelig lysvågen ... Da familien var landet igen, stod han op og gik straks i gang med at lave en meget kraftig snelle uden hjul.

I Kangâmiut fangede fiskerne torsk med en snelle. Det er et stort metalhjul, som er fyldt op med en lang, tyk nylonline. På siden af hjulet sidder der et kraftigt håndtag. Snellen er sat fast med svære bolte på bådens ræling. For enden af linen er der et blylod, og med godt en meters afstand fra loddet og op ad linen er der fastgjort 12 store kroge med røde gummirejer.

Når man kommer ud til fiskepladsen, lader man blyloddet synke ned til bunden. Derefter står man og vrikker frem og tilbage med håndtaget, så gummirejerne bevæger sig op og ned. Når man kan mærke, at nu er der torsk på de fleste af krogene, haler man linen ind.

Det kunne godt være hårdt arbejde, når man en hel dag gang på gang skulle hale otte - ti store torsk op, for på de bedste fiskepladser var der omkring hundrede meter dybt ... Det problem mente Jonas nu, han havde fundet løsningen på.

Da det blev morgen, havde Jonas lavet sit nyopfundne fiskeredskab færdigt. Det var en slags snelle. Men der var foretaget følgende forandringer: Blyloddet var gjort tungere. Der var 24 meget store kroge med gummirejer i stedet for 12. Nylonlinen var blevet til en tynd stålwire, der var 130 meter lang, og hjulet manglede. Det var erstattet med en svær jernkrog.

Jonas lagde sin opfindelse op på en trillebør og nærmest løb over til den barak, hvor Sam var blevet indloget. Han måtte buldre længe og kraftigt på døren, inden der skete noget.

Det var en meget søvrig canadier, der langt om længe åbnede døren. Han missede lidt med øjnene, tog sig til hovedet og så forbavset på Jonas og trillebøren.

Jonas kom inden for. Så snart de havde fået sat sig, begyndte han ivrigt at fortælle om sin opfindelse ... Han var kommet til den rette!

Alle tider sige! Jublede den efterhånden lysvagne Sam og gned sig fornøjet på maven. "Hvis de satans franskmænd opdager det, kan de bare fyre mig. Det vil ikke være det værste, der kan ske, for kvindelig skønhed er der jo nok af her på stedet!"

De aftalte at begynde fiskeriet tidligt næste morgen. Da de havde båret trillebørens indhold op i helikopteren, gik de hjem til Jonas. Han forklarede sin kone og børnene om næste dags fiskeri og fortalte dem, hvad de skulle hjælpe til med. De lovede at holde missionen hemmelig og gøre, som de havde fået besked på.

Næste morgen steg Sam og Jonas til vejrs med en larm, der fik de sidste af bygdens syvsøvere til at vågne med et spjæt. Jonas gjorde den kraftige jernkrog godt fast til helikopteren, og firede derefter langsomt sin opfindelse ned mod havet. få minutter senere hang blyloddet med kroge og gummirejer i den 130 meter lange wire under helikopteren.

Det sted ved Kangâmiut, hvor der var flest og størst torsk, lå to sømil syd for øen mellem to undersøiske skær. For det meste var strømmen og brændingen så voldsom omkring den dybe rende, som gik mellem de to skær, at det kun var få dage om året, man kunne fiske der. Men med en helikopter, var det en helt anden sag. Det havde Jonas selvfølgelig fundet ud af, så lidt efter hang de over "Stedet."

Og nu skulle det ske! ... Jonas måtte tørre sveden af håndfladerne nogle gange, mens han dirigerede Sam med fagter og håndbevægelser ... Blyloddet og krogene med gummirej-

erne forsvandt støt og roligt længere og længere ned mod bunden. Jonas vidste, at der var 85 meter dybt, så han havde sat et mærke på wiren 80 meter over blylodet ... Mærket kom nærmere, og nærmere vandoverfladen ... Forsigtigt! forsigtigt! signalerede Jonas til Sam ... Den hvide knude brød gennem vandspejlet og få sekunder efter, slog Jonas hænderne med håndfladerne nedad ud til siden ... Bunden var nået!

Sam begyndte nu at lade helikopteren løfte og sænke sig i små ryk. Det var præcis de samme bevægelser, han havde brugt, dengang han og Hassan pudsede vinduer i New York.

Jonas sad spændt og så på sit ur. Da der var gået et minut, gav han tegn til, at Sam skulle lade helikopteren gå til vejrs igen ... Efterhånden, som de steg, kom der mere og mere af linen til syne ... Jonas bed negle ... Så pludselig! gennembrød den ene store torsk efter den anden vandoverfladen ... Lidt efter hang der 18 af slagsen under dem! ... Først så de to luftfiskere stumt på hinanden, men så udstødte de et glædeshyl og satte kursen mod Kangâmiut.

I mellemtiden var Jonas kone Naja og deres syv børn mødt op på fiskefabrikken. De gik straks i gang med at slæbe baljer frem og stille dem midt på pladsen. Når fiskerne lagde til med deres både for at sælge deres fangst til fabrikken, smed de deres fisk op i disse baljer.

Da formanden, der hed Claus, havde vendt sin skrå for seks gange, mens han betragtede den stadig voksende stab af baljer, spurgte han undrende Jonas kone, hvad de skulle bruge alle de baljer til?

“Torsk!” svarede Naja og hentede en balje mere.

“Torsk?” gentog Claus og troede i første omgang, det var ham hun mente. Men han blev klar over, sin fejltagelse, da hun et øjeblik efter sagde: “Om lidt kommer Jonas med den største ladning torsk, du længe har set!”

Claus havde stor respekt for Naja. Hun havde en gang i deres ungdoms var slået ham oven i hovedet med en frossen hellefisk. Han lod sine bryne vandre et par gange frem og tilbage mellem kajen og baljerne, inden han sagde: “Ville det ikke lette jeres arbejde, noget hvis I anbragte baljerne henne ved kajen?”

“Torsk!” gentog Naja, og denne gang var Claus ikke i tvivl om, at nu var det, var ham, der blev talt til.

Claus skulle ikke i diskussion med Naja, så han gik ind i hallen og begyndte at feje gulvet, mens han gav sig til at spekulere på, om Jonas skulle til at øve sig i længdekast med torsk, eller om hans skøre familie havde fundet på en ny form for stafetleg.

Lidt efter hørte Claus lyden af en helikopter. Det var der ikke noget usædvanligt i, så han fejede videre ... Men den fløj ikke forbi. Det lød som om den hang stille i luften lige uden for hallen. Han gik hen til porten og kiggede op mod himlen ... Skræen gled ud af munden på ham, og et øjeblik efter landede kosten oven på den ... Oppe i luften lige foran ham hang der en helikopter med en perlekæde af torsk hængende under sig. Naja og hendes børn plukkede torskerne fri af krogene, efterhånden som Sam lod helikopteren gå længere og længere ned. Da den sidste torsk var smidt over til de andre i baljerne, forsvandt helikopteren med et drøn ud over havet.

Lidt senere gentog det samme sig. Der strømmede flere og flere folk til. Efterhånden stod næsten hele Kangâmiuts befolkning langs med kajen og rundt om pladsen. De morede

sig højlydt og kom med opmuntrende og begejstrede tilråb ... Det her var mindst lige så spændende, som den årlige fodboldkamp mod nabobyen.

Når Jonas og Sam havde afleveret deres fangst, slæbte Naja og børnene fyldte baljer ind i hallen og tomme baljer ud af hallen.

I begyndelsen kom helikopteren med en ladning torsk hvert kvartér, men i løbet af nogle få ture, blev samarbejdet mellem personalet på jorden og dem i luften så indarbejdet, at de nåede ned på under ti minutter mellem hver ankomst ... Da der blev afleveret cirka 20 store torsk hver gang, havde Naja og børnene nok at bestille.

Klokken halv tolv var alle fabrikkens baljer fulde af torsk, så Jonas og Sam landede midt på pladsen og modtog folkets hyldest.

Jonas viste som en anden cirkusdirektør med håndbevægelser hen mod Sam og sin kære familie, at de også havde en del af æren for den nye form for fiskeri, der den dag havde premiere på verdens største ø.

Det er skik og brug at man i et fangersamfund deler ud af sin overflod, så Jonas forkyndte med høj røst til forsamlingen, at han og Sam ville genoptage fiskeriet, når de havde spist frokost. "I skal bare gå hjem nu," råbte han. "Så kommer Sam og jeg med fisk til jer i eftermiddag. Men I skal huske at åbne et vindue!"

"Et vindue?" mumlede nogle af dem og så forvirret på hinanden ... Efterhånden som det gik op for dem, hvorfor de skulle åbne et vindue, forlod de skraldgrinende fiskefabrikken.